

На підставі проведеного аналізу німецького молодіжного сленгу в морфологічному аспекті центральних частин мови виокремлено найпопулярніші сленгові одиниці:

іменники, зокрема на позначення особи: *die Ackerfresse* – село, *der Allesbesserwisser* – ботанік, *das Abfallprodukt* – ніхто, *der Tagedieb* – ледар; *der Zieraffe* – франт, модник, *der Alter* – командир, шеф, *die Amöbe* – «тормоз» (про повільну людину);

дієслова: *abfüllen* – напоїти, *anhauchen* – вдарити, накричати, *reinfallen* – потрапити в халепу, *abstinken* – збігти, *abkönnen*, *nicht* – не переносити, не сприймати, *abschleppen* – зняти, підчепити, *abschminken* – викинути з голови, забути, *abstauben* – вдарити, насварити.

Німецький молодіжний сленг характеризується наявністю і усталених фразеологічних висловів, типу: *Zum Element!* – *Нехай тебе дідько візьме!* *Alles Käse!* – Усе це дурниці!

Отже, німецький молодіжний сленг є засобом мовного спілкування високої емоційної та експресивної сили, що використовується соціальним угрупованням, виокремленим за віковою ознакою. Інтенсивному поширенню німецького молодіжного сленгу сприяють ЗМІ з огляду на активізацію комунікативних процесів у сучасному інформаційному просторі. Актуальність подальших досліджень полягає у зростанні інтересу до лінгвістичних субстандартів, до швидкої зміни лексичного складу німецького молодіжного сленгу, необхідності вивчення нових підходів, зокрема соціолінгвістичного характеру.

Список літератури

1. Матюшенко Е.Е. Арго, жаргон, сленг и проблема дифференциации терминов немецкого субстандарта / Е.Е. Матюшенко // Проблемы социально-гуманитарного знания; Волгар. гос. техн. ун-т. – 2006. – № 6(21). – С. 96-116.
2. Христенко О.С. Дискурсні сфери функціонування німецького молодіжного сленгу / О.С. Христенко // Вісник СумДУ. (Філологічні науки). – 2006. – № 3. – С. 110-114.

Науковий керівник: Кривич М.Л.,
канд. пед. наук

УДК 81'25 (091):002 (043.2)

Кримінська Я.І.

Національний авіаційний університет, Київ

ПРОБЛЕМА ПЕРІОДИЗАЦІЇ ІСТОРІЇ ПЕРЕКЛАДУ

Як відомо, перекладознавство як наука має досить складну структуру та поєднує в собі такі підгалузі, як історія перекладу, критика перекладу,

дидактика перекладу, загальна теорія перекладу, теорія усного перекладу тощо. Саме періодизація історичного розвитку науки про переклад є одним із найважливіших питань перекладознавства, а саме встановлення хронологічної послідовності етапів та перехідних періодів, їх назви, часові рамки та критерії виділення, фактори та закономірності розвитку. Правильно побудована періодизація є передумовою для подальших вдалих досліджень у всіх галузях перекладу.

Перші спроби виокремлення етапів розвитку перекладацької думки відомі давно. Одними із перших це питання вивчали П.Д. Юе (P.D. Huet "On the best kind of translating") та С. Джонсон (S. Johnson "The Idler"). У своїх працях вони розглянули різні підходи до перекладу та досягнення перекладачів від античності до XVII ст. Однак, наукове підґрунтя їх твердження отримали лише в другій половині XX ст.

Аналіз основних класифікацій історичних етапів розвитку науки про переклад дозволяє виявити два основних підходи до періодизації історії перекладу: історичний або історико-літературний та концептуальний. Перший підхід найбільш розповсюджений серед вітчизняних та закордонних перекладознавців, базується на співвідношенні певних перекладознавчих теорій з часовими рамками. Прихильники другого підходу керуються змінами теоретичних концепцій, які пропонували якісно нове розуміння перекладу як процесу та переосмислення співвідношення між оригінальним текстом та перекладом.

Варто зазначити, що основним критерієм, який простежується у всіх відомих періодизаціях (національних, європейських, світових) є категорія часу. Всі ж інші критерії ще необхідно переосмислити. Точні часові рамки розвитку загального перекладознавства важко визначити, оскільки кожна національна історія перекладу, як і кожна національна історія в цілому має свою періодизацію, яка зумовлена багатьма факторами, і насамперед, культурними та історичними подіями в країні, а рівень розвитку теорії перекладу в країнах може значно відрізнитися [1, с. 16].

Розробка періодизації загальної теорії перекладу ускладнена різною швидкістю та ізолюваністю розвитку окремих національних традицій перекладу. Її ускладнює недостатнє вивчення окремих історичних періодів, що і дає змогу вченим припускати можливість переривчастості в історії перекладу [2, с. 9].

Отже, необхідний пошук та перевірка даних, а також глибоке вивчення всіх історичних періодів в синхронії, включаючи культурно-історичний контекст епох, об'єм перекладів, основні принципи перекладу, перекладацькі школи, а також діахронічні дослідження, що направлені на фіксацію часових змін в теорії та практиці перекладу кожного періоду. Вивчивши теоретичні проблеми перекладу в діахронічному аспекті, їх варто перевіряти практичним матеріалом, аналізуючи конкретні пам'ятки

перекладу відповідного періоду. Саме ці заходи дадуть можливість обґрунтування виявлених закономірностей розвитку перекладу.

Список літератури

1. Алексеева И.С. Введение в переводоведение / И.С. Алексеева. – М.: Академия, 2004. – 352 с.
2. Грабовский Н.К. Теория перевода / Н.К. Грабовский. – М.: Академия, 2007. – 544 с.

*Науковий керівник: Сидоренко С.І.,
канд. філол. наук, доцент*

УДК 8125=111 (043.2)

Кундюба Я.І.

Національний авіаційний університет, Київ

ВІДТВОРЕННЯ СОЦІОКУЛЬТУРНОГО КОМПОНЕНТУ ПРИ ПЕРЕКЛАДІ АНГЛОМОВНОЇ ХУДОЖНЬОЇ ПРОЗИ

Все частіше володіння багатьма мовами розглядається як відображення культурного розмаїття, як суттєве досягнення людства, як найкраща гарантія взаєморозуміння між народами, як основна мета в галузі вивчення іноземних мов. Тому, адекватний переклад є однією з найважливіших проблем мовознавства та перекладознавства. У зв'язку з цим, актуальності набуває вивчення адекватних способів відтворення соціокультурних особливостей у процесі перекладу, а саме: історії, географії, державного устрою, особливостей побуту, традицій та звичаїв країни, а також професійної термінології певних галузей. Проблему дослідження відтворення соціокультурного аспекту у процесі перекладу художнього твору можна знайти на сторінках робіт Й. Я. Брайтінгера, В. В. Сафонова, В. П. Фурманової, К. Крамша, П. В. Сисоєва, В. В. Сафонової, М. Попової, М.В. Вербицької, І. А. Рябової та ін.

Соціокультурний компонент відображає міру володіння культурним надбанням суспільства і застосування його в соціальній діяльності окремого індивіда, конкретної соціально-професійної групи чи суспільства в цілому [1, с. 20]. Саме тому в основі відтворення соціокультурного компоненту лежать екстралінгвістичні знання, тобто, інформація, якою володіють як автор оригінального ресурсу, так і перекладач, що в результаті забезпечує взаєморозуміння при спілкуванні та сприйняття перекладеного матеріалу, адже розуміння передуює самому процесу перекладу. У теорії та практиці відтворення соціокультурного компоненту в процесі художнього